

Ознаки галичанина. Погляд на нарід галицький зблизька і не дуже ***Про головне***

1. Правдивий галичанин колекціонує предмети, які давно втратили ужиткове значення. Його пивниця, комірки, балкон, клуня та курник напхані різноманітними дір'явими баняками, відрами, порожніми пляшками, старими прасками, іржавими ланцюгами від роверів, банками із засохлою фарбою та лахами. Але надія усе це колись застосувати тішить добре галицьке серце аж до самої смерті.
2. Любов до церкви галичан така сильна, що якби можна було, то кожен мав би на своєму городі власну. Так само виглядає й з цвинтарями та святими місцями. Заповітна мрія галичанина - мати родинний склеп під вікнами. В гіршому випадку - на Личаківському цвинтарі у Львові.
3. Схиляння галичан перед цитатами загальновідоме. Сьогодні особливо популярні Шевченкові "Обніміться, брати мої". "Кохайтесь, чорнобриві, та не з москалями". Кобзарєва постать має такий великий авторитет у галичан, що вони із задоволенням приписують йому й чужі висловлювання, як-от Франкове "Лупайте сю скалу" та Шопенгауєрове "Хто ясно мислить, той ясно формулює".
4. Заповіт галичанин складає за три хвилини перед самою смертю і не випускає його з рук, поки вони не захолюнуть... (продовження нижче)
5. Виливши в баняк молоко, галичанин обов'язково сполосне пляшку водою і долле до молока.
6. Піднімаючись сходами багатопверхового будинку до свого помешкання, галичанин обов'язково повитирає ноги біля кожного сусідського килимка, залишивши недоторканим власний.
7. Галицький секс - то окрема розмова. Традиційний спосіб злягання для наших земляків - навпомацки в темряві, шукаючи партнерку за запахом.
8. Дружину галичанин вибирає, орієнтуючись на вигляд майбутньої тещі: має бути фізично здорова і фанатично віддана.
9. Правдивий галичанин цілодобово палить газ на кухні, економлячи на сірниках, і щоб у москалів менше газу залишилось.
10. На забаві галичанина треба довго вмовляти, щоб він сказав тост. Коли ж вдасться його переконати, то виходить приблизно таке: "Що би я мав сказати з того приводу? Бисьте щасливо сіли на потяг і доїхали до того місці, де на Вас чекають, най Вас приймуть за рідного і не виженуть на шестий день гостини. І щоб лежати Вам ціхутко в землі і не гнити, як американці, бо їдять всяку хімію. І най Вам здохне тота коза французата, що об'їла нашу грушку під самий корінь. Многая і благая літа!"

11. Улюблений образ галичанина - як він лежить у труні, вбраний у шлюбний костюм і шкільні мешти серед квітів і заплаканої родини. Коли його виноситимуть на цвинтар, має вдарити грім, зблиснути блискавка і втрафити в сусідську хату. І щасливо її спалити разом зі всією господаркою й осоружними курми, що порпалися на його городі і цим завдавали йому, небіжчикові, невимовних душевних мук.

12. Галичанин народжується для того, щоб: у три роки пасти гуси; у шість - свині, кози. велику рогату худобу і почати курити; у дванадцять - навчитися читати і щипати за майтелеси сусідську Марину; у шістнадцять - відбути школу досконалим пияком і будзиганом; у вісімнадцять - побувати у війську комірником при шарпетках і комісуватися при пропажі зі складу останніх; у двадцять - побратися з тою самою Мариною і в першу ж шлюбну ніч скочити в гречку з її неповнолітньою сестрою; у двадцять п'ять - доробитися до трьох дітей від власної жінки і вісімнадцяти - від чужих; у тридцять п'ять - заправляти краватку у сподні і сякатися без хустинки на мешти; у сорок п'ять - видати дочку заміж і на весіллі натовкти писк сватові; у п'ятдесят п'ять - завести козу і вчити внуків співати повстанських пісень; у шістдесят - доробитися до бригадира на будові й відсидіти рік за крадіж чотирьох кривих цвяхів; у шістдесят п'ять - відчути себе захисником батьківщини і, пошивши однострій невідомої армії, марширувати на всі свята з фаною перед сільрадою; у сімдесят - стати членом церковної десятки; у сімдесят п'ять - спочити в Бозі, клянучи манкуртів, москалів і сусіда, чиї кури все життя порпали йому город...

13. Галичанка народжується для того, щоб: у три роки пасти курчата; у шість-сім - навчитися доїти корову Маріанну і длубатися пальцем у носі; у дванадцять - виявити ріст волосся на власному тілі у найнесподіваніших місцях і вишити свою першу подушку; у шістнадцять - бути нагло притиснутою за шкільним п'єцом однокласником Іваном і виявити у його штанах страхітливого патика, схожого на міліцейський; у вісімнадцять-закінчити школу із твердим переконанням, що найбільшим скарбом у цьому світі є її цнота; у двадцять - спекти свій перший цвібак і закохатися в сорокарічного вчителя, якому подарувати свою цноту за прочитаний хрипким голосом вірш Б. І. Антонича; у двадцять два - переживши трагічну любов, вийти заміж за Гриця з першої бригади і на другий же день після весілля вперше дістати в писк за те, що не була незайманкою; у двадцять три - народити першу дитину і зрозуміти, що пов'язала свою долю з пияком, ідіотом і злочинцем; у двадцять чотири - народити близнюків і різко набрати вагу до одного-двох центнерів; у тридцять - вперше вдарити Гриця виваркою по голові, коли той вкотре обізва її льохом; у тридцять п'ять - вступити до лав Союзу українок і вперше відвідати знахарку, щоб та наслала якогось дідька на Гриця, бо п'є; у сорок - вчити доньку вишивати і народити ще одну дитину, будучи свято переконаною, що дітей бузьки приносять; у сорок два - вставити перші золоті зуби; у п'ятдесят - переконати дочок, що всі чоловіки звірі, яких треба тримати за ґратами; у шістдесят - вишити першу хоругву до церкви; у шістдесят п'ять - поховати чоловіка і так за ним голосити, ніби він був ангел небесний; у сімдесят бавити онуків і вчити їх хреститися; у сімдесят п'ять - з'їздити нарешті до родини в Канаду, притягнувши звідтам старі лахи і ревматизм; у вісімдесят - тихо згаснути на самоті, усвідомивши, що все на цьому світі гімна варте, крім здоров'я...

14. Кожен порядний галичанин має родину в Канаді або Америці. Хто не має, тому ніколи не бути депутатом, мером або війтом. Йому світить лиш кар'єра священика. Раз на рік з-за океану на галицькі терени прибуває до родини одна пачка з добре-таки зужитими двадцять літ тому речами, серед яких неодмінно є корейські квітчасті хустки, капи на двоспальне ліжко і пакуночок із протизаплідними пігулками для дев'яностолітньої тети Парані. Саме ці дарунки доли стають надовго, часами навіки яблуками розбрату для дружніх галицьких родин. За кожну запрапу спідню сорочку чи краватку із замацьканим вузлом галичани так сваряться і так гніваються, що лиш землетрус, буревій, всесвітній потоп і захоплення москалями наших спиртозаводів можуть їх на якийсь час об'єднати. Або приїзд коханої цьотки з Канади...

15. Правдивий галичанин має чарівну звичку носити з собою дві пачки цигарок: ліпших - для себе, а гірших - для всіх решти. Економлячи на власних сірниках, він припалює цигарку від вогню на плиті, через що брови та чуб у нього частенько обпалені. Якщо ж поряд немає газової плити, галичанин напрошується на чужі запальнички і сірники. Цигарку галичанин викурює доти, поки не почне шкварчати фільтр і жар не обпікатиме пальці. У хаті кожного галичанина-курця є заповітна скринька, в якій на чорний день зберігаються "цюки" (недопалки тобто). У лиху годину власник цього скарбу обклеює їх папером із патріотичного видання - і хатою лине важкий сморід горілого паперу та чути хрипкий, але втішений кашель галичанина. Справжнім національним спортом наших земляків стало стріляння цигарок у близьких і далеких індивідуумів із оточення. Власні цигарки галичанин курить тільки вдома та наодинці.

16. Автохтонний мешканець Галичини у 45 - 50 років вільно орієнтується у зовнішній політиці будь-якої держави світу і міг би служити радником при будь-якому уряді. Особливо це помітно під час уродин, храмових празників, релігійних свят, коли за столом збирається вся родина і після третьої чарки хтось обов'язково скаже: "А чули-сьте, що востатнє москалі зробили?.." Питання всіх часів і всіх галицьких поколінь - чому американці не хочуть на Росію ракети нуклеарні пустити - так збуджує галицькі уми на забавах, що вони часом перебирають міру алкоголю і розв'язують світові проблеми навкулачки, прозиваючи непристойними словами супротивників, з якими щойно пили і браталися.

17. Якби хтось додумався вислати галичанина в космос, то дешевше вийшло б: нашому космонавтові, крім вишитої сорочки, у відкритому космосі нічого не треба. Навіть скафандра. Корабель наш земляк обов'язково замаїв би вишитими рушниками і портретами Кобзаря, Каменяра та Лесі Українки. І лиш у клозеті на цвяшку висіла б газета "Правда".

18. Тварин галичанин любить доволі своєрідно; власних плекає старанніше, ніж дітей (особливо поросят чи телят), а чужих нещадно винищує.

19. Галичанин, якщо він не пацієнт з Кульпаркова, вважає себе людиною культурною і освіченою, хоча за душею може мати лише чотири класи початкової школи. Через це він наділений певним месіанським обов'язком повчати кожного зустрічного, який йому видається некультурним. Колупаючись пальцем у носі, галичанин поважно

розповідатиме нещасному, що "плюти на вулиці - то гріх, і мама його зле вчила, раз він таке робить, а в родині, певно, були москалі, бо наші люди від самого народження знають, що таке культура і чим культурна людина ся різнить від дикуса і нелюда". Потому галичанин гордо висякається на бруківку, притискаючи носа пальцем, і відійде з почуттям виконаного обов'язку та глибокого вдоволення акцією. Це при умові, що перехожий не дасть йому за критику по писку або нижче.

20. Художні вподобання галичанина вже століття як сформовані й незмінні. Крім релігійних образів та портретів Шевченка і Франка, галицьку оселю найчастіше прикрашає картина в ядучих зелено-синьо-жовтих барвах, на якій зображений червонопикий гуцул, котрий сповіщає трембітою на весь світ, що він ще живий і вівці тоже. Сей шедевр надбано за фляшку самогонки у сусіда, чий син вчиться у Львові і часами бавиться мальовидлом. У зв'язку з наглою незалежністю України популярними в галичан стали й сюжети з історії українського козацтва. Найчастіше на полотні тремтячою рукою маляра зображено розлюченого козака, який косить татарву і ляхів, як отаву, а злоститься вояк, напевно, від того, що купи закривавлених трупів заважають йому рухатись і збільшити їх число. Тішить око і душу галичанина й художнє відтворення валки чумаків з волами на тлі жовтого поля та синього неба. Поряд із цими шедеврами серед широкого галицького загалу побутують й "автобусні" розмальовки. Вони зазвичай розміщені на лобовому склі міжміських автобусів і схожі одна на одну, наче близнючки. Сюжет "полотен" - канонічний: розпухлий від пасажирів автобус мчить гірською дорогою, обіч якої йому вслід вишитою хусткою махає замріяна гуцулка. Деся неподалік пасе отару її чоловік. Вівці, судячи з вигляду, мутанти - дуже схожі на вівчарок у перуках.

21. Ментальність та тисячолітній побут на галицьких теренах наділили галичанина фантастичною здатністю не визнавати власні помилки, але ретельно фіксувати чужі. зазвичай повторюючи їх. Історія ще не знала випадку, щоб хтось почув від правдивого галичанина фразу: "Вибачте, я не мав рації". Якщо ж хтось відважний зможе її вимовити, - сміливо заносьте його прізвище до книги рекордів Гіннеса і беріться обмірювати погруддя на пам'ятник, бо довго цей унікум на наших теренах не проживе.

При поясненні будь-якого нещастя, що трапилося з ним, галичанин назве тисячі причин, крім однієї - власної нетямущості. Через це галичани виглядають дуже впевненими в житті та праці. Причини, які призводять до галицьких нещасть і клопотів, також є давно усталеними та відомими. Серед них найчастіше називають: неgodу, москалів, поляків, американців, сусіда, криву Теклю, що наворожила, вроки, важке дитинство, поговір, заздрість, дурнувату владу і Бога. Сприятливими факторами галичанин вважає: власний розум, власну працелюбність, власну силу і вдачу, щасливий збіг обставин, який дозволив йому народитися, і Бога.

22. Галичанин любить скаржитися. Робить це із задоволенням та смаком. Часом видається, що в тому пеклі, в якому мешкає, за його словами, може вижити тільки Шварценеггер чи Ван Дамм з фільму "Подвійний удар". І, що цікаво, саме цьому конкретному скаржнику доля всипала пекельну суміш селітри і перцю просто в задницю, а всіх решта оточуючих незаслужено ошасливила добробутом та щастям. Одне з найулюбленіших риторичних запитань галичанина: "І за що мені така кара небесна?". При

цьому, важко нарікаючи на долю, галичанин ніколи не втрачає оптимізму, частенько собі повторює, щоб ніхто не почув: "Все так не буде!".

23. Із роду в рід, від матері до доньки століттями передається давнє галицьке вміння клясти. Прокльони служать для галичанки справжнім оберегом. Клясти галицька дитина починає разом із вмінням говорити. Перші уроки бере від бабці. Причому у дитини не виникає жодних проблем із розумінням прокльону. Навіть без пояснень. Наприклад, давньоруський вислів "Щоб тебе Перун побив" для дитини без перекладу означає те саме, що й мамина лайка навздогін сусідці: "Щоб тебе грім побив, мавпо кривонога!". З кожним поколінням прокльони вдосконалюються та осучаснюються. Останнім із шедевральних, які мені довелося почути, був: "Щоб ти наточив собі своєї крові до горнятка і випив, як мою п'єш, заразивсі СНІДом і вмер, як собака під плотом!".

24. Галичанин зазвичай чітко поділяє кращу половину людства на дві категорії: "Є кобіти до прання, і є кобіти до грання"... На перших правдивий галичанин безперечно одружується, а других має за коханок. Через це нащадки галицької раси не відзначаються особливою красою, зате повні сил, здоров'я і наснаги.

25. Галицька впертість така ж знаменита, як і скупість. Якщо галичанин щось бере до голови або, боронь вас Боже, до серця - немає жодної ради на те і можливості змінити його децизію. Наприклад, у якійсь районній газеті наш земляк може прочитати інформацію про те, що в Афінах при розкопках на Акрополі було знайдено український паспорт на прізвище Гомер з кольоровою знімкою сліпого поета, і жодна у цілім світі людина не зможе переконати його у неправдивості цього факту. Він уперто буде твердити: Гомер - то є перший український народний поет, але другий після Кобзаря геній".

26. Цікавою властивістю галицької ментальності є незбориме бажання галичанина захопити якомога більше землі... на цвинтарі. Таке враження, що наш автентичний земляк прагне якнайшвидше побачити на кладовищі всю свою родину і ще дві-три родини сусідів, які обов'язково мають бути поховані навколо його гробівця. Мало того, відхоплена у сусідніх небіжчиків земля загороджується металевим парканчиком, прикрашеним гострими списами арматури або важкими морськими ланцюгами. Цю "потойбічну" територію галичанин оберігає як зіницю ока, і горе тому, хто ступить на неї нечищеним мештом або босоніжком.

27. Розчулити галичанина дуже просто - варто показати по телевізії гопак у виконанні ансамблю ім. П. Вірського, "Червону калину" у заспівуванні хору хлопчиків або перезахоронити у нього на очах чийсь більш-менш відомі останки в ім'я України. Але навіть у час найглибшого розчулення галичанин не втратить контролю над собою й однаково не позичить грошей.

28. Щоб вмерти - треба бути праведником, а щоб жити - треба бути людиною. Твердо переконаний у цій аксіомі кожен галичанин і грішить безборонно і з задоволенням. Причому з Богом у нього доволі дружні стосунки. Мало не щовечора Всевишньому дістається від галичанина за те, що не виконав якоїсь забаганки. Каятися галичанин не

навчений змалечку. Навіть спійманий на гарячому, він спроможеться промимрити лиш: "Боже, який я затурканий! Видко, така вже моя доля"... А оскільки за його долю відповідає безпосередньо Вседержитель, то йому й адресуються нарікання спаплюженої сторони.

29. Поняття краси для галичанина чітко окреслені рамками доцільності. Якщо б кількість рогів для корови впливала на продуктивність молочного стада, то в Галичині давно б на пасовищах розгулювали дебелі корови, подібні на динозаврів, і їхні профілі зображувалися б у міжвіконних просторах галицьких осель, прикрашених вмурованими скельцями дзеркал та поліхромією. Подібний принцип застосовує галичанин і при виборі судженої. Була б змога, то галицькою Венерою давно б стала чотирирука жінка із великими грудьми, незрівнянно круглим задком - прудка і тямкувата в побуті, не дуже настирна та невибаглива в ліжку і покірنا в сімейному житті.

30. Батьківщина для галичанина найчастіше обмежується його подвір'ям. Усе решта - то чужа земля, яку можна сплюндрувати або загарбати. І лише в хвилини справжньої небезпеки для України галичани об'єднуються і йдуть походом на Варшаву чи Москву або гуртом емігрують до Канади.

31. Галичанин дуже любить, щоб його особиста власність відрізнялася від інших. Через це галицькими містечками частенько дигають схожі на інвалідів кури, гуси, корови і коні. поцяцьковані йодом і зеленкою, наче вони щойно втекли з районного шпиталю.

32. Одяг галичанин обов'язково купує на виріст. Навіть якщо йому 87 років і він давно вже оглух, а бачить ще гірше. Взуття купується також на 2-3 розміри більше - а раптом нога розтопчеться! Щоб зручно носити завеликі мешти, галичанин напихає в шпіци 3-4 зіжмакані районні газети. Якщо ж йому ласкава доля підкине задешево пару замалу, то відбудеться цікавий ритуал розношування: спочатку мешти залишають на день у повній ванні гарячої води; потім галичанин надягає товсті вовняні шкарпетки, а вже на них - мокрісінькі мешти. І ходить в них дві доби без перерви на сон. Аж тоді вони готові до вживання за призначенням.

33. З невідомих причин чужі діти для автохтонного галичанина чомусь завжди ліпші, ніж власні. Свої - це на віки вічні "матолки", "штурпаки" і "тумани вісімнадцяті". У зв'язку з цим кожному галичанину потім усеньке життя доводиться докладати неймовірних зусиль, щоб довести протилежне і собі, і людям, і батькам, які до самої смерті не віритимуть в успіх власних чад. У такий спосіб змалечку галичанинові прищеплюється стійкий ген упертості наполегливості та меншовартості. Мабуть тому найбільш продуктивними галичани стають у період утисків, наруги та плундрувань з боку зайд. У мирний час благоденствія галичанин зазвичай безпечний і байдужий.

34. Давно час в галицькій столиці - у Львові - встановити пам'ятник шкварці. Сей правічний продукт для кожного правовірного галичанина є джерелом життя та символом добробуту. Шкварок галичанин споживає стільки, що пересічний європеець від таких канцерогенних і ракотворчих доз давно б годував хробаків на Пер-Лашез або на острові святої Єлени. Здається, лише до чаю і пампушків з повидлом галичанин не додає

шкварок. Усі решта страви багатющої галицької кухні населяються животворними шкварками. І в горі, і в печалі, і особливо в радості поруч із галичанином крокує його життям рожева, хрумка, чималенька шкварочка.

35. Готуючись до візиту в гості, на весілля чи уродини, галичанин завжди немилосердно нервується і кривиться. Причина криється в необхідності дарувати презенти або подарунки (це для східняків). Ні, галичанину рука б всохла і язик відпав, якби він відмовився від чийогось подаруночка. Навіть копійчаного. Але дарувати комусь... Щоб запобігти цьому, галичанин від самого ранку аж до умовленого часу візиту перевертає вверх ногами помешкання своє, тещі та братів, щоб розжитися якимсь непотребом. Це може бути непрочитана книжка про життя аборигенів з острова Сахалін, зацвілий рушник з вишитим портретом Івана Мічуріна або дерев'яний беркут без одного крила. Подарунок ретельно вимивається, обтраскується дезодорантом "Ласковий май" і акуратно обгортається целофаном з уживаного букета квітів. При врученні галичанин набирає урочистого вигляду, випинає груди з вишитою краваткою і півгодини розхвалює принади та переваги власного підношення. А вже вдома мало не до самого ранку побивається за втраченою річчю.

36. Галичанин є вкрай сентиментальною людиною. Якщо, звісно, справа не йде про гроші або нерухомість. Його розчуленню немає меж, коли первісток або первісточка вперше скажуть: "Слава Україні!" або "Дупа!". Однак ця сентиментальність одразу ж зникає, коли мова заходить про гроші. Одне з гасел галицького бізнесу твердить: "Базар - то така зараза, так втегнеші, що рідну мамцю на продаж винесеш і не заметиш!" Під час торгу галичанин дріб'язковий та обережний. Якщо вам зустрінеться наш земляк, який сипле грошима і хвалиться заробками, - тікайте від нього якнайдалі. Очевидно, це ідіот або важкохвора людина, яка втратила своє галицьке коріння.

37. Дуже дивно, але галичанин ніколи не буде вдячний якому-небудь добродію при його житті. Навіть якщо той врятував йому майно від пожежі або пограбування. Зате після, смерті галичани передають з покоління в покоління легенди про померлого. бо їм вдалося його пережити. Кожна розмова про світлу пам'ять небіжчика розпочинається приблизно такими словами: "Стефцю, а пам'ятаєте Івана Папроцького, що лежить на Личаківськiм цвинтарі, на шестим полі, другий ряд від доктора Штопка, що наклав на себе руки через Маріку Форнарову? Він робив фризієром на рогачці. То його Зеня згулялас, як остатня курва! День і ніч без встиду спит з хлопами на чужих квартирах!" Але історичних особистостей галичанин має за героїв і членів своєї сім'ї. Данила Галицького він обов'язково оголошує почесним громадянином Львова з правом безкоштовного проїзду в громадському транспорті за те, що той заснував йому Львів, його сина Лева - почесним мером, бо галицька столиця носить його ім'я, а іменем Джорджа Вашингтона названо вулицю, бо він заснував США, щоби галичани мали куди емігрувати.

38. Серед галичан дуже рідко зустрічаються фанатики, бо фанатизм передбачає відмову його носія від якихось забаганок. А галичанин, як усім відомо, відмовити собі ні в чому не може. Коли ж вам пощастить зустріти серед галичан фанатика, тікайте світ за очі або хоча б перейдіть на інший бік вулиці! Найперше при зустрічі він відкрутить вам гудзика. Та найгірше - за п'ять хвилин він переконає вас у будь-чому. Ви станете палким

прихильником його поглядів, готовим віддати власне життя за обіцянку домовитися зі святим Петром про дострокову перепустку вашої грішної душі в рай. Це коли ви не галичанин.

39. Жінку галичанин трактує, цілком поділяючи погляди німецьких бюргерів: кухня, діти, церква (три німецьких "К"), але завжди додаючи від себе четверте "К" - курва. Галичанин переконаний, що порядної, незрадливої жінки у природі немає, "бо така вже їх куревська порода". Зате галичанка трактує автохтонного галичанина на три українських "Х": халамидник, худоба і хлоп до дупи. Це не заважає їй бути ретельною господинею і доброю матір'ю своїм і сусідським дітям.

40. Галичанин засадничо істота демократична. Дуже любить брати участь у виборах, референдумах і опитуванні. Кожної передвиборної кампанії наш земляк безвилазно сидить перед телевізором і кляне "комуняків, злодіїв, застарий парламент і сусіда Федя, що зареєструвавсі кандидатом, а на подвірку в него кури з голоду пухнут". Відразу після виборів пересічний галичанин дістає повну амнезію і не пам'ятає, за кого він голосував і кого обрали. Аж до нових виборів. Подібна ситуація й з мітингами. Лише в тлумі людей з прапорами і гаслами галичанин почуввається народом, а часом і спільнотою. Особливо, коли стоїть у першому ряду перед трибуною і бачить вождів в обличчя.

41. Якщо, не перебуваючи в Галичині, вам видасться, що тут мешкають самі тупоголові, - не беріть собі це близько до серця, бо то є неправда. Просто правдивий галичанин перед незнайомою людиною полюбляє прикидатись глупішим, ніж він є насправді. Вчені стверджують, що власне ця обставина дозволила вижити цьому колоритному етносу за часів монголо-татарської навали, австро-угорського гніту та панської Польщі. Тож не дивуйтеся, коли на ваше звичайнісіньке запитання "Як ви ставитесь до голови обласної адміністрації?" галичанин тричі перепитає, про що ви питаєте, потім довго робитиме міну роденівського "Мислителя", а тоді врешті-решт запитає: "На якій холери то вам треба?" - і спокійнісінько переведе розмову на минулорічну погоду і передбачуваний врожай шпарагівки в сусіда. А коли ви таки притиснете його до стіни, він замахає руками, скорчить жалісливе лице і скаже: "Та що ви, пане! Де ж ми то знати можемо? Я матури не кінчав, по університетах не вчивсі, бо зі школи мене вигнали за націоналізм! А теперка маю таку зарплату, що навіть і не знаю, за що я так страждав за комуністів..."

42. Зазвичай до шлюбу саме галичанка тягне галичанина, а не навпаки. Вроджений індивідуалізм автохтонного уродженця Бучача, Бережан чи Рогатина не дозволяє йому добровільно позбутися ілюзорної свободи й одягти золочені кайданки шлюбу. Тож галичанки у матримоніальних справах значно звивніші за своїх антистатевих ровесників. Ще малечку мама вбиває в русяву дівочу голівку: "Памнятай, донцю, що хлопа треба виховувати від самого початку і до самої смерти, царство йому небесне, бодай би по вас янголи не співали! Коли ж його запопаднеш - тримай, бо то така худобина, що тільки сі відвернеш, а воно вже вислизло!" Між галицькими паннами передається з покоління в покоління рукописний "Запитальник", докладно вивчивши який, панночка вже готова до пуску в бурхливе шлюбне плавання. Ось лише вибрані запитання з цього керівництва до дівочої дії.

- * Хто він за фахом? (Вдалий шлюб: із міліціонером, податківцем; бізнесменом, різником, адвокатом, гінекологом, стоматологом і "дальнобойщиком" Петром, аптекарем, газотрейдером і нафтовим магнатом. Невдалий шлюб: з аспірантом, провідником потяга Львів - Черкаси, автослюсарем ЛАЗу, двірником і взагалі з пролетарем у третьому коліні).
- * Чи не заскоро сходжує ходаки?
- * Чи має родину в Канаді й чи заможну?
- * Чи не має легкої інвалідності по-жіночому, бо за то можна гроші дістати.
- * Чи не хропить уночі й не пукає за столом?
- * Чи має золоті зуби?
- * Чи не сюсяє під ковдрою?
- * Чи живі його батьки?
- * Чи вміє читати?
- * Вішає "духмяні" шкарпетки на спинці крісла чи залишає в мештах?
- * Який його сексуальний стаж і чи першою у нього не була часом Марина Сліпак з Клепарівської вулиці, яка зробила мужчинами половину повноцінних львів'ян? Збадавши претендента на дівоче серденько за цим "Запитальником", майбутня наречена може на 1000 відсотків довідатися, підходить їй такий кавалер чи ні.

43. Господарність галичан, їх заповзятливість в облаштуванні сімейного вогнища та в садово-городних справах не мають меж. Порядний галичанин засаджує городиною кожен клаптик власної землі. І ніяких квітів! На галицькому обійсті має право рости тільки картопля, помідори або огірки з польського насіння. Для нашого земляка заповітною мрією є можливість збирати з власної землиці два врожаї. Щоб наблизити сю заповітну мрію, ранньою весною, як тільки зійде сніг, ґазди поливають ґрунт окропом, закривають його різноманітними плівками, слоїчками, парниками різної конфігурації. Врожаю це не додає, зате виповнює втіхою.

44. Якщо галичанин допадається до якоїсь пристрасті, то вже ні стриму, ні вороття назад немає. Предметом захоплення можуть бути: горілка, куревство, колекціонування грошей у грубих купюрах та старих телевізорів. Від цієї напасті галичанин виліковується лише на цвинтарі.

45. Галичанин має звичку доводити розпочату справу до логічного кінця. Навіть якщо вона цілком програшна. Відома історія про двох фацетів, що їхали в трамваї.

- Іване, ти ножовку взев? - каже один.
- І молоток.
- Слухай, а як тота граната взірвесі?
- То ніц, Мільку, я не їдну маю!..

46. За правічною традицією, яку започаткував ще князь Святополк Окаянний, по кожному обіді глава сім'ї доїдає за дітьми все, що зостанеться на їхніх тарілках, натираючи посуд шкоринкою хліба, яку не догризла дружина. Однак посмакувати в такий спосіб галичанину вдається рідко: діти (за походженням галичани) завжди вилізують начиння до глянцу. Через що на галицьких кухнях немає помиїв, й місцеві свині змушені ласувати краденими з колгоспного поля буряками і лушпинням бульби. З цієї ж причини галичанин радше безвилазно просидить два дні в туалеті, ніж дасть

пропасти скислому борщу чи "вистреленій" банці з кабачковою ікрою. Не гребує наш земляк і протермінованими ліками. Він радо їх вжиє, оскільки за них вже заплачено. Крім того, ану ж вони на щось та допоможуть?

47. Відомо, що галичанина краще не нервувати, бо коли він впадає в нерви, то жодна сила не може його спинити. Відомий випадок, що трапився в селі Великий Луків. Мала Настуня дуже хотіла, щоб їй прокололи вушка на кульчики. Два місяці тільки про це в хаті й розмов було. А коли тато Гриць прийшли додому другий тиждень п'яні як чіп, вона необачно попросила: "Татку, ти коли мені вушка проколеш?" То він три години ганяв за дитиною селом з молотком і цвяхами, кричучи: "Я ті зара проколю! Я ті до кості проколю і шруби вкручу! Ти мене до могили допроведиш своїми кульчиками, мавпо невмивана!" Ледве злапали чоловіка дорогою на Львів, а малу Настуню зі смереки знімали районні пожежники.

48. Галицькі діти змалечку метикуваті й пискаті (вміють дати відсіч незнайомій людині, без зброї). Якось у тролейбусі незнайома жінка випитує маленьку дівчинку, що сидить у мамці на руках.

- А якого кольору в тебе шалик?
- Целвоний.
- А светрик?
- Зовтий.
- А це що за колір?
- Зелений.
- А де ти живеш?
- У Львові.
- А як називаєшся?
- Галя Поповиц, а ти стала дупа!

49. Що другий галичанин є ворожбитом, екстрасенсом і цілителем. Про це відомо з давніх-давен. При такій кількості езотериків на душу населення практично кожен член галицького суспільства знає свою долю від народження аж до самої смерті. Однак галичанину цих знань завжди бракує і він прагне додаткових роз'яснень своєї неприкаяної долі. Через це на наших теренах процвітає екстрасенсорний бізнес. Тисячі людей заряджають воду в слоїчках, майонезних баночках і каністрах з-під бензину, десятки тисяч прикладають "заряджені" відбитки газет до ймовірно хворих місць, мільйони керуються порадами ворожок, вірять у гороскопи і ворожать на кавовій гущі. Та це не заважає галичанам нікому не вірити і не перейматися стихійними лихами, владою та гемороєм. Бо від самого народження правдивий галичанин покладається лише на власні сили, що робить його практично невразливим до ударів долі. Коли ж приходить біда, він лиш розводить руками: "Так мало бути! Але в Петра через три хати ще гірше!" І на душі йому світлішає, а горілка солодшає...

50. Як людина, щедро наділена гумором і здоровим глуздом, галичанин частенько вдається до операцій, що за інших умов та при інших людях просто неможливі. У Львові колись мешкав пан Хомик. Непоказний чоловічок, але з багатою біографією. Народившись за небіжки Австрії, пан Хомик спромігся двічі продати свій труп

Трохи сміху.

Написав GV

анатомічному закладові Медичної академії. Полякам він лиш раз зумів продати свої тлінні останки. За советів пан Хомик мало задурно не позбувся власного тіла, коли його під конвоем вивозили на Колиму, бо був сином священика. Повернувшись, він не полишив спроб всучити своє сухеньке тільце якійсь лабораторії хімічної зброї чи Інституту паразитів і бактеріології. Та намарно. І лише за незалежної України пан Хомик дістав сатисфакцію, в заповіті він записав: "Дарую своє тіло разом із нутрощами рідній Україні, і най робит з ним. що хоче, на свої потреби. Альо Хомик". Цей вчинок гідно оцінили сучасники: Хомика з почестями поховано на Янівському цвинтарі, у Львові, під плитою з написом: "Тут спочиває Альо Хомик. Нескорений патріот і людина".

Богдан Волошин